

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.12. Grande malum, dum peccatori Deus prmittit ire quodlibet; magna misericordia dum eum refrænât, vt ipse per Ezechielem populo suo declarauit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

atque Persequar & comprehendam, diuidam spo-
 33 lia implebitur anima mea, q. d. satiabitur desiderium
 33 meum Persequitur & citius insequitur, sequitur il-
 33 li viam Deus, & ibi Regem in ira furoris sui
 33 comprehendit, quam ille misit: In spiritu furoris
 33 tui misisti iram tuam. Iram tuam praemisisti, quae
 33 viam hanc applanauit: & ubi minax dicebat, de-
 33 siderium suum esse satjandum, ibi rigorosam
 33 Dei reperit vindictam vt maris fluctibus praefo-
 33 cassetur, Deique populus liber, victorque tran-
 33 sivit.

§. 12 Grande malum, dum peccatori Deus per-
 mittit ire quolibet; magna misericordia
 dum eum refrinat, vt ipse per Ezechielum
 populo suo declarat.

87 4;
 Isa. 51. 3)

Terribile fuit illud Dei terribilementum,
 quo populum quondam ore Hieremiae
 percussit: In calore eorum potum potius
 33 derum, & inebriabo eos, vt sopiantur & dormiant
 33 somnum sempiternum, & non conseruant, dicit
 33 Dominus. Hoc ego illos supplicio in integram
 eorum perditionem castigabo, vt quando siti
 exarscent potum inueniant palato suo sapientis,
 quo hausto in summum currant inferni semper-
 ternum: quale quibus, est hoc supplicium vt an-
 helus quis sitique aridus aquam inueniat salu-
 suae iucundam: Imo grande videtur beneficium
 & optata fortuna. Sitarum dncem spectat, qui
 siti nimia exaltatus potum sibi portigi à label
 postular mulier formosissima, quem illa propo-
 nit lac ori suauissimum toto bibit desiderio &
 suis iam credit vocis esse satisfactum. Porro in-
 fausto bibit omine: siquidem in eo mortem in-
 uenit in quo gustu reeratus lactis, obdormiuit:
 & ibi label illi clauo tempora transiit quo in-
 fausto nimis sero occubuit. Quanta feruet homo
 siti, intus igne exestnat concupiscentiae, delicias
 ambit, honores quaerit, sectatur opes, & inhiat
 voluptatibus quam anhelus adspirat ad diuitias
 opum cupidissimus? Sensualis adspirat ad dili-
 cias: honorum ardore ad dignitates: quomodo
 se res habent? An tuo iudicio, quod quaerebas
 inuenisti? & aquas siti tuae comparasti, nullo
 repulsus obstaculo? An muliere petri licuit? An
 optatum contentio sortita est exitum? An ex a-
 nimi sententia tibi fraus, dolusque cecidit: An
 finis respondit intentioni? Machinas erexisti, se-
 queltras adhibuisti, & illam obrinuisti? An tibi
 pauperis mansit tegumentum? An pacifice con-

I.
 Sifara
 quomodo
 à label
 interficia-
 tur.
 Iud. 4.

tractum compressisti iniustum? quando haec tibi
 cuncta pro voto responderint, time, inquit Diuus
 Gregorius Nimis timendum est, ne sequantur prof-
 33 pera, cum desiderantur iniusta. Penandum est il. 1. 34. Mor-
 33 lud nimis: omnimodo prosperos quos dicit ti. 6. 42.
 33 mere debes euentus, quando quid mali deside-
 33 rasti, & illud procurans nullum passus es impe-
 33 dimentum.

Hoc optimè quadrat de d. n. r. e. spiritus S. qui
 II. propositiones quasdam obicit, quae prima facie
 videntur paradoxa, diuinam tamè redolent veri-
 tatem. Est procastio in malis viro indisciplinato, & malis
 est intentio in detrimentum. Vulgari diceret idio-
 33 mate, saepe cum quis sibi de felici gratulatur prosperi-
 33 successu, hic illi est infelix, & ratio perditionis. Eccl. 10. 2.
 Procastio item est ac prosper successus, & sic scri-
 bit Gregorius textus, procastio successus est illi in-
 33 fortunium: inuenio significat, quod aliquis desi-
 33 derij sui compos fiat, & optata perficiat: si quis
 33 igitur, quod optauit, & sollicitè quaerit, inuenit
 33 rit, hoc illi verget in detrimentum & animae
 33 damnationem: nec aliter res habet t. o. ram-
 33 que iudicio te felicem arbitraris quod semiram
 33 inuenieris, vel illi occurreris qui te traxit ad vo-
 33 luptatem, & optimam fuisse sortem, qui tibi co-
 33 tradideret, offendisse neminem. Haec tua est per-
 33 ditio, haec mors, haec ira Dei, qui tuis te pariter
 33 seruire cupitibus: eius autem magna est misere-
 33 cordia, dum alius ad ausus festinat perditionis,
 33 si detineat illum, impediatur, remoretur, tellaque
 33 occasione.

Haec enim est illa misericordia, quam cui pro-
 33 pitus est viro promittit: Laude mea infortunabo te, III.
 33 ne inueas. Ad maiorem nominis mei gloriam, & ex misere-
 33 cordiae signum tibi fraxum iniuciam, & recordia
 33 maxillas construyam, quo velis nolis, te deti-
 33 neas, ne corruas in perditionem. Metaphora ab hibe pec-
 33 equo sumitur est tenni, calcari prouocato mor-
 33 daciore, vel à tauro furioso, quem crabrones a-
 33 cruis pungunt, quo tauro procurrat impetu, vt Similitudo
 33 nulla queat manu cohiberi. O miserum te! in do-
 33 praepes corruas, & peris, quantum hoc foret
 33 illi beneficium, si quis fortius iniceret fraxum,
 33 pedes duriori stringeret compede, quo sifteret
 33 immobilis. Hoc illi agit Deus, cui misericors est:
 33 dum enim furioso cecidit illum ferri impetu, sti-
 33 mulo agitatum ardentissimi desiderij vel cra-
 33 bronio libidinis suae violento prouocatum, vt ni-
 33 hil sit quod currente remoretur, illi lorum
 33 inicit adeo durum, camo stringit sic arcto, vel
 33 fumbus ligat sic irretitis, vt vel nolentem coer-
 33 ceat: clare loquor: febrim immittit exarsuantem,
 33 dolorem lateris: extremum, podagram mole-
 33 stan,

flam, bonorum naufragium vnum ex his quæ dicitur infirmitas, adeo graue, vt illum ita detineat vt quis recte dixerit, quod illos Deus trahat, & legis suæ subiciat obseruantia, per hoc, quod ipsi refugium.

Ps. 118. His consequenter extendit D. Augu. illa psalterij verba: *Omnes cogitationes eorum in malum: etenim de reprobis David loquitur suis persecutoribus; & diuini testamenti præuicatoribus.*
Aduersum me omnes cogitationes eorum in malum.
 His non obstantibus: Dei statuit misericordia, nullis eorum metis, eos seruare. *Pro nihilo saluos facies eos. Et quomodo? In ira populos deducet.* sic legit D. Augustin. sciendum est. *Isaferu, & aduersus sanis & saluos: terres, & vocas. Quid est, in ira populos deducet? Implet in tribulationibus omnia, ut in tribulationibus postea omnes recurrant ad te. Ira videtur, sed paterna. Profertur pater filio contemptori suorum præceptorum. videtur est cum colaphizat eadē, autem vultu, vnum trahit, ad schoolam deducit. In ira populos deducet, quam multi ingressi sunt, quam multi impleuerunt deum Dominum, in ira vni deducit, id est, in tribulationibus terris, & fide impleri. Ad hoc exagitat tribulatio, vt exhibeat vni, quod plenum est nequicia, & impletur.*

34 Huius expositioni maxime seruiunt fustores discipulus Domini Dei ad populum suum interprete vate Ezechiel, verbis non parua obicitatis quæ ante præbuiimus. Detinebantur Iudæi in Babylonia captiui, in grauissimorum suorum peccatorum, nominatim idololatriæ, ad quam ita proclues erant, vt oculis suis gentium idola sectarentur: qua de causa prius per eundem Prophetam synagogam descriperat symbolo mulieris ad omnem libidinem prelicitæ, quæ repudium viro suo mittens legitimo, pellex quoslibet poterat procos ambiebat, vt suis vacaret impura voluptatibus: similiter eandem ob culpam alius Prophetam eam in figura describit vacæ lasciuientis, ardore tantum feruentis, quos ipsa insequeretur vacæ lasciuientis Israel: Vt autem populum illum à tam sacrilegis abstereret sceleribus, supplicii illum Deus exagitat acerbioribus, & flagris selectionibus, peste, fame, hostibus captiuitate, seruitute, quam ipso tempore patiebatur. Hoc porro populi huius fuit infortunium, vt quanto flagella patiebatur duriora; tanto datat signa correctionis pauciora; & hoc verum est, nam pressus captiuitate desideris ardebat quibus suas expleter iniquitates, & omnimodas idololatrias, dicebantque durum est, quod Deus vobis denegat nollis seruire desideris: sicut &

aliis permittit terræ populis, qui pro libitu suo quotquot exoptant, erigunt simulacra, ea venerantur, & quæ voluerint illis Festa consecrant: suis vacant ex animi sententia cupiditatibus: quibus nec verbo conuadicit: nec repugnat, nec ea de causa castigat; nos autem adueria sic sumus fortuna nati, vt ipsos cales premat, vt quam primum in horum aliquid labimur, continuo nos flagris excipiat, multetque supplicii: nobis igitur solus libertatis habenas in populo hoc, cum nos liberos consituerit O bone Deus! heu! quot tales in mundo reperimus, qui felices censent illos, qui in eo faciunt: quidquid voluntati & voluptati sederit, illius fruntur venturate, & illius possident facultates, & infelices iudicant se, quia tanta nequam possunt libertate gaudere, delicijs, & voluptatibus ad quas auhelant, vellenteque vt perfectam illis ad hæc tribueret agendi potestatem.

Vocat Dominus Prophetam atque ille Propheta mi: An non audis in iustis adeo rationes, quas populus ille proponit, quidque intendat: nimirum, vt illis solus patris habenas, vt alijs nationibus? Vnde & dicit illis, imptudentes adeo petitiones nullam meteri responsam: & vii ego, postulat eorum non annuam: *Vno ego, dicit Dominus, quia non respondebo eis, neque cogitatio mentis vestra fiet, discernium. Enimvero sicut gentes, & sicut cogitationes terra, vt colamus ligna & lapides. Insuper illos dicit Propheta de melioribus certoque sibi persuadeant, quod non perimitram, vt libere suis seruiant voluptatibus, faciantque voluntate misericordiam ipsos etiam immitos sim coercituros, frangis coacturus; & si quando viam ingressi fuerint perditionis, manum illis meam iniiciam, quæ detineam eos, deram nimis & molesta. Vno ego, dicit Dominus Deus, quoniam in manu forti & in brachio exerto, & in furore effuso regnabo super vos. Et educam vos de populis: & congregabo vos de terris, in quibus dispersi estis, in manu valida, & in brachio exerto, & in furore effuso regnabo super vos. Et adducam vos in desertum populorum, & iudicabo vos ibi facie ad faciem. Ecce, Et subiciam vos scipitro meo, & deducam vos in vinculis fœderis. Verba sunt hæc vt mystica, ita difficilia verum illa subtiliter enunciat D. Hieronymus. Hoc discernim, vt inter serpat, statum Dominus inter filium suum, & seruum & unum: quod si seruus abire voluerit domumque deserere liberum illi concedit excessum, adeat quocumque voluerit, vt eius amplius curam non suscipiat: non enim is est, qui honorum ill-*

lius heres est institutus, aut gerere nomen eius debeat familia: verum si filius, quem facultatum suarum genuit heredem; abire velit per mundum; ad stupisus ruinam, non hoc illi permittit, cum cohibet, quod si filius sedulo fugam mediatur maiori adhuc cura pater innititur, quâ filium retineat, vt etiam illum colati comprehensum cubiculo concludat, dicens: Velis, nolis, securus vilissime, hic in aedibus meis manebis non egressurus: & hoc quis esse dixerit, signum odij: imò amoris est: hoc enim est amare filium, non illi permittere, vt se in ruinam precipitet, sicut signum est, quod non afficitur seruo si liberè illum abire patiatur, quocumque enim fert appetitus, vt illius nulam habeat sollicitudinem.

D. Hier.
Lib. 6. in Exod. T. 4.
 Audiamus D. Hieron. Non vos relinquam, neque contemnam, vt fugaces seruos Domini negligentes solent contemnerè, sed ad meum retraham imperium & brachio extenso ac percussante, ac furore effuso, in pristinam vos redigam seruitutem, & regnabo super vos, vt velitis, nolitis, me habeatis Regem, & sentiatu Regem iratum, cuius clementiam neglexistis. Reuoca Propheta populo in memoriam, quâ ratione illum mihi elegerim, & cum esset in Ægypto, illum mihi in filium adoptauerim in charissimum, atque vt talem de Pharaonis eduxerim seruitute: *Hac dicit ad eos: hac dicit Dominus Deus: in die qua elegi Israel, & leuauit manum meam pro stirpe domus Iacob, & apprehendi eu in terra Ægypti, & leuauit, manum meam pro eis dicens: Ego Dominus Deus vester, &c.*

Exo. 4. 23
VIII.
Iudæi erant Dei filij.
 Illud videtur spectare, quod de populo legimus Dei captiuo in Ægypto: Deus etenim Moysen misit, populum educturum de eo sic dicens: *Primogenitus meus Israel.* Gentiles habui vt seruos, quibus non afficio, idcirco licet suis studeant voluptatibus, quomodo, & vbi cumque voluerint, illos abire patior, non detineo, ceterum illos, quos vt filios diligo, & velut populum, in quo regnum meum in terra constituo: licito illi, quia viuo ego, eum in domo mea continebo; velit, nolit huic vires meas impendam, brachium meum extendam, meamque declarabo magnanimitatem. Perpende, quàm seriò verbis istis loquatur: *In manu forti, in brachio extenso, in furore effuso.* Quod si ad retinendum eos his vtilis sum funibus lorisque seruitutis, quibus in Babylonia constringuntur, ipsi verò in tamam degenerarint peruerfitatem, vt ex illa grauius sibi damnum intulerint, dicendo, sibi complacere quod Gentilibus cohabitent, & eorum colant idola: dic illis, quantumuis nolite, eos illiuc sum edu-

cturus vt in terram reuerterantur natiuitatis, vbi mihi quondam seruiebant: hoc est: *Educam vos de populis, &c.* ipsoque procul ad eò à gentibus collocabo: vt soli futuri simus, ipsi & ego, & ibidem eos infranabo (hoc est: *Abducam vos in desertum populorum, in terram, vbi nulli sunt Gentiles: Et iudicabor vobiscum ibi facie ad faciem.*) Et vos, quasi compedibus, & neruis in domo mea continebo, meo subiectos imperio: *Subij vos septro meo, & iudicabo vos in vinculis.* Ecce quaüter eos deducat.

Quando in terra degunt natiuitatis, in qua sacrificant idolis, eos educit, & quo sacrilegos reprimat, in exilium deportans captiuos eijctauit Babyloniâ: Hic autem commemorantes: quia Gentiles in adorandis idolis imitatur, iterum inde huc reducit, vnde prius eos expulerat; dedit transfertque illos velut malaciam passos nullatenus permittens, vt suas in idola venando sectentur voluntates. Hæc est illa magna misericordia, inquit Deus, quam illis præstabo, in amoris mei tesseram, quo salutem eorum exopto: si chammum illis iniiciam, & habenas quibus detineantur, ne sectentur, & licet è vagæque vias percurrant impietatum. Non intendit dicere, quod liberum illis auferet arbitrium: hoc etenim semper integrum conseruat in homine, sed nostrâ loquitur phrasi, & eo modo, quo pater filio suo discipulo, qui in suam festinat ruina: appchenso, pedes stringit, cubiculo concludit, coërcet, atque velis, nolis, flagrio, & vel inuitus in aedibus meis remanebis: hæc est, ita hæc est Dei erga peccatorem misericordia, cuius miseretur: dum enim suas contendit sectari voluptates, & vitâ viuere gentiliu, illum apprehendit, vinculis annectit, coërcet, & compedes iniecit grauioris infirmitatis, opes adimit: his namque confusus in superbiâ engebatur, aduersitatem illi immitit, quæ fortius illum premit, quàm vel dura posset multiplexque catena coarctare: quàm velox in tuam festinas perditionem, dum alterius frequentas ædes, tabernis infides laforijs, vindictâ flagras, dolique proximum circumuenis?

Te conspiciit Propheta currentem, & ait: *Cursus tuus detrimendum, quo curris? an in tuis ruinis? Magna nam? quanta misericordia, si fratum tibi Deus Dei misericordia inijciat quo te retineat, ne corruas in precipitium? Propter has in talis femine domicilium: si peccatorum in te calamitas, qua retineris: festinatorem co-bas ad concubinatam: te febris apprehendit libeat ardentissima, doloris te Deus sereno lateris compepellit, est.*

IX.
 Similitudo.

Hier. 23.

Gen. 10.

XI.
Proletatur
in Abimelech.

Nom. 22.

XII.
Similaer
& in
Balaam.

pellit, vel pedagra sistit immotum: hanc tu
laudaveris Dei misericordiam. Iam cum al era
contueneras, contingit, vt matius, quem cre-
debas absentem, sit domi presens: misericordia
Dei. Quanta fuit illa Dei benignitas Regi
concessa Abimelech, quiam, quantum erat ex
se, adulterum cum Sara vxore Abraham de-
creverat: etenim dum huic ardentius fauet
passioni apparet illi Deus, eum reprehendit, ar-
guit, perterret, quo à concepto resilit peccato: si
namque hoc opere patrasset, vt illi Deus affir-
mabat, in maximam ipsius familiaritatem, ino totius
cessit regni perditionem. Quam singulare hoc
beneficium, quo Deus impium prœuenit Ba-
laam iam toto currentem impetu, vt Dei popu-
lo malediceret incautor. Quis explicet quam
festinè, quam sedulo hoc iter aggresseretur. Ios-
tà velox pergebat diligentia, propria agitatus
cupidine, iumentum quo vehabatur vicens cal-
caribus, & omnem moram credebat sibi con-
trariam. Misit Deus Angelum, qui se mediâ si-
stas via stricto gladio eius pectori mirando.
Non eum illo cecit illum iumentum, & per-
teritum à via in agrum declinauit: *Cernens asina
Angelum stantem in via, eugirato gladio,
auerit se de itinere, & ibat per agrum.* Opina-
tur Balaam hoc sibi perniciolum, vnde immen-
sum iritatus fuisse tondebat atrocius. Asina con-
tusa in angustum se retraxit dnatum vinearum.
Illic accurrit Angelus, eodem se modo oppo-
nens nudo minax gladio, eumque in ventrem
Prophetæ dirigitur impillimi: quod si passum
asina progrediatur, illum transfossurus. His
amplius asina commota parieti se inclinat, &
insedentis pedem contigit, ita vt illum offen-
deret, ipse vero acrius iritatus, omnibus illam
viribus contundeat iter suum conatus promo-
uere, graue sibi detrimentum opinatus, si vel
puncto in via sistens moraretur. Asina viam in-
greditur inter duos parietes angustiore vbi lo-
cus non dabatur retrocedendi: & hic quoque
comparat Angelus mimitans Prophetam si vltro
progrediatur. Asina deficit animus vltro pro-
grediendi, corruit in terram: vnde in tantam
Balaam excandescit iram: vt toto furore eam
sustibus maclaret: *Vehementius cadebat fuste la-
tera eius.* Aperit os Deus asinæ, atque illa: Quid
igitur deliqui, quod me sic acriter excipias? Cur
flagella multiplicas? O te maledicta! exclamat
ille: & adhuc obgannit: vti nam mihi gladius ef-
fer, quo tibi transfodiam intestina. Cernuo Deus
illi oculos aperit, vt Angelum videat, stricto sibi
gladio mortem minitantem. O te mortaliu in-

felicitissime quid iumentum impellis, & iam ter-
tito fuste latera cadis innoxij: tibi damnum
arbitraris vel tantisper morari, quodque tibi
differretur & impediretur illud diuitiarum lu-
crum, quo te Rex Balac exspectat aduenien-
tem? Væ tibi, an ignoras in vitam te propere
perniciem, quodque Deus sua metus cle-
mentia me miserit te cohibiturum, ne in tota-
lem corruas perditionem? *Ego veni, vt aduersa-
rer tibi: quia peruersa est via tua.* Tuo quidem
iudicio te iumentum perdebat, dum te detinet,
& eius grauer exulcerat. An non vides, quod
ipsa tibi asina vitam seruauerit, te cohibens: si
namque vel vnico passu progressus fuisses, stri-
cto hoc gladio tibi pectus transuerberassem,
quem in te direxeram: quocirca quod asina te in
via hac mala sistere gradum coeperit, diuina ad-
scribas misericordia, illicque vitæ tuæ debes in-
columitatem.
Bône Deus, quoties ad tuas festinas volupta-
tes, vel lucra, quodcumque obstaculum repu-
tans magnum tibi incommodum? quam pro-
perè nunc huc discurris, nunc illic, & infortu-
nium credis, si carnis tuæ corruat asina, pressa
infirmitate, nec tuas possis obtinere præten-
siones, nec in via progredi tuæ perditionis vlti-
rius? O miserum te! an non vides: *Quod peruer-
sa sit via tua: Quod hæc tuæ sit via damnatio-
nis? Diuina laudetur misericordia, quæ te mor-
bo affligit, febri prostermit, aduersitate cohibet,
ignominia coercet, paupertate remoratur, ne eo
venias, quo se præcepit in tui properes incom-
modum. Quantum hoc astinso donum, quod
animæ promisit illi miseriam, quæ suas effren-
nis sectabatur voluptates? Tace, ait Deus: *Se-
pim vias tuas spiritus.* Quibus te ad regressum
compellam: nunc autem dices, ignoscat mihi
Deus: ad quam properabam perniciem, &
quam longè ab eo, quod mihi conducebat, ab-
errabam. Quando iam negotium tuum compo-
sueras, & infortunium te subito comprehendit
ad tuas properantem voluptates, & pecunia tibi
deficit, vel alter cui consideras, non succurrit
Deo solve gratias, illicque dic, quod David Abi-
gail, quando spiritans minarum & cadis festina-
bat domum illius funditus euersurus: etenim
mulier prudentissima festina euecruit illi obuia,
& varijs, isque sapientissimis furem miugat,
cohibetque rationibus. Gradum sistit David, at-
que illi: *Benedicta tu, quæ prohibuisti me.* Idem 1. Reg. 17.
& ego confirmo: *Benedicta sit febris, quæ te in
tuo cohibuit concubitu: benedictus sit serui
defectus, qui te coercuit, ne ad statutum propere-**

res contractum: benedictus sit pecunia, qui tibi vires abstulit, & potentiam, ne peccata pelliceres in animam perniciem. Hoc vobis a te dicitur: quanto preclarus Deus beneficium talibus præstitit: an nunc dum eos coëcceret, ne illum apprehendant, & suis conuertit sermonibus, vel quando locum illis, tempusque concessit, & dixit: *Hæc est hora vestra*. Conclamant omnes, quod nunc: quia tunc permisit eis execrandam illam patrie nequitiam, ad totalem eorum ruinam, æternamque damnationem, ut D. Paulus: *Quia Peruenit ira Dei super eos usque in finem.*

Luc. 22. 23

§. 13. Adhuc modicum tempus vobiscum sum. Dei tributur misericordia, quod modicum illis tempus permisit, & multum est illud dare peccatori.

¶ 36
Hom. 49.
in Ioan.
Tom. 3.

Divus Chrysostomus aliam expendit misericordiam illis à Domino concessam, his verbis expositam: *Adhuc modicum tempus vobiscum sum.* q. d. Licet me captivi venias, ut crudeli me, & ignominiosa morte afficiaris: non modò vobis locum tempusque concedam: quia adhuc modicum vobiscum esse me oportet ut ampliori vos sermone commoveam, clariori vos luce perfundam, & vestrum meâ præsentia procurem agamque remedium. Hoc modicum in vestram capite salutem. Modicum appellat: quia hæc contingebant in Sepembri in festo Tabernaculorum, & Christus mortuus est in Martio sequenti: quocirca sex aut septem solummodo menses supererant.

Tract. de Passi & Cruce D. circa prin. Iona 3. 4.

I.
Expenditur adverbium hoc, Adhuc.

Et verò secundum hunc sensum alludit ad verba, quæ Deus Ionæ præcepit ut Ninivitis intimeret ut illa perpendit D. Athanasius. Mandat propheta Deus, ut pergat, & prædicet. Et quid dicit? *Adhuc quadraginta dies & Ninive subvertetur.* Querit D. Athanasius. Domine quis hic modus loquendi? Ut quid addis adverbium: *Adhuc*? An non dicere potuisses: *Post quadraginta dies &c.* Ut quid dicit: *Adhuc*? q. d. interprete D. Athanasio: Adhuc quadraginta dies temporis, & hoc vobis assigno, ut vitam vestram in meliorem emendatis; ita ut in istis verbis, quibus ira proponitur, primò clementia miscetur, illo præmissio Adverbio: *Adhuc.* q. d. Adhuc modicum tempus habebitis quadraginta dierum: *Non dixit post triduum subvertetur.* (SS. Græci PP. id quod nostra vulgata legit: *Adhuc quadraginta dies &c.* legunt: *Adhuc post triduum*) Nam omnino ita fa-

sum fuisset: sed adhuc &c. tres dies &c. ut in eo verbo, adhuc, tolerantiam Dei intelligeremus, & in subvertente, iram post tolerantiam, futuram nisi resipiscerent.

Hoc idem nunc agit Dominus minatur se discessurum paucos post dies: sed apponit: *Adhuc modicum tempus vobiscum sum, & vado.* &c. q. d. Adhuc parvo tempore vos ob peccata vestra deferam, & abibo, etiamque certissima vestra perditio: sed notandum, quòd *Adhuc* vestrum erit hoc modicum tempus, eritque sufficiens quo vos ad meliorem conuertatis, vestrumque damnum reparetur. O quanta hæc misericordia, quòd modicum adhuc tempus concedat Deus peccatori ad peccata festinanti, sicut illi. Quod si illo momento, quo propositum hoc maledictum fuit agere, Deus illos delevisset: actum erat de illis. Inde tota Sanctorum maximè illustrium provenit æterna salus, quòd Deus modicum illis tempus benignè tribuerit. Si eo momento, quo Petrus Christum abiuravit, & anathemazavit, Deus illum perdidisset: quando Paulus serpentina furebat nequitia in Christum eiusque discipulos illi vitam ademisset: si dum Magdalena soluta habens liberaque conscientia suas sectatur lubrica voluptates, vitæ filium Deus illi relcidisset: si quando David adulterio pollutus & homicidij reus, cui tanto tempore iacuit immeritus, vitam perdidisset: quis, oblecto, salutareretur? Magna laudetur Dei benignitas, qua modicum largitus est tempus: ea samque hoc tribuit intentione, ut seipfos agnoscant, poeniteant, ad lamenta plausuque confugiant & à Deo seclerum petant indulgentiam: *Patienter agit propter vos, nolens aliquos perire, sed omnes ad poenitentiam reverti.*

II.
Salus infortum perpendit ab illo modico.

2. Pet. 3. 9.

Luculenter valdè perpendit D. Chrysostomus. In ps. 72. titulum Psalmi septuaginta: quem aliqui sic legunt: *Psalmus David, quam cantavit Domino pro verbis Chusai filij Lemini.* Nam opinatur quòd illum composuerit, ut Deo soleret gratias ob receptum ab eo beneficium: quòd sic modicum illi tempus concessisset, quo se potuit subducere, hostibusque suffurari. Profero vobis historiam, quam narrat Spiritus S. contigisse, dum David à facie filij sui rebellis fugeret Abisalonis. Lassus erat ad extremum; populus autem eius ex itineris labore fatigatus, omnibus necessarijs destitutus languerat prope exanimis. ConvoCAT Abisalon ad consilium virum sapientia insignem, quem omnes ut primum habebant consiliarium vocabulo Achitophel, ut quid agendum esset, concluderet: an nimirum conceptam & tam inchoatam

2. Reg. 17.
III.
Modica mora profuit David.